

[Udenrigsministeren]

logis ærinde. Det er hr. Ib Nørlunds problem, men han har ikke noget imod fællesskaber i øvrigt. Hr. Ib Nørlund ved, at vi andre har den opfattelse, at der er tale om et europæisk fællesskab, der baserer sig på demokrati, på respekt for menneskerettigheder, på en liberal samfundsform, og da vi er tilhængere af det, når vi frem til den modsatte konklusion af hr. Ib Nørlunds. Derfor er der ingen, der skal undre sig over, at det er hr. Ib Nørlund, der har stillet sig i spidsen for Folkebevægelsen, og os andre, som indtager det standpunkt, at Det europæiske Fællesskab er en overordentlig positiv ting; måske den mest positive ting vi har oplevet i Europa i årene efter krigen. Hr. Ib Nørlunds holdning, som jeg i øvrigt ikke skal bruge mere tid på, er ikke udtryk for en holdning til noget nationalt, ikke udtryk for en omsorg for det danske samfunds fremtid, ikke udtryk for en interesse for nationale værdier eller for vores demokrati eller andre ting, det er udtryk for en omsorg for hans eget partis ideologi og langsigtede tankegang om, hvordan Europa bedst organiseres i den ideologiske ånd, og det er ikke en tankegang, vi deler.

Derpå vil jeg gerne vende mig til hr. Poul Schlüter, stadig i en meget venlig og tillidsfuld tone. Naturligvis var hr. Poul Schlüter kritisk i sine bemærkninger. Det ville da også være trist, hvis oppositionen ikke engang var kritisk; af og til kan man beklage, at den ikke er konstruktiv, men hvis den heller ikke er kritisk, hvor er den så henne? Det finder jeg ikke giver anledning til særlige betragtninger, bortset fra at hr. Poul Schlüter sluttede sit indlæg på en meget positiv måde og gav udtryk for, skal vi sige en positiv interesse for og en positiv indstilling til eventuelt på et eller andet tidspunkt at kunne deltage i vigtige beslutninger.

Når jeg ønsker at gøre et par bemærkninger til hr. Poul Schlüter, er det, fordi han sagde: der er jo ikke nogen, som i fuldt alvor tror på, at det er energiproblemet, der er baggrunden for vore økonomiske problemer. Jeg er nu ked af, hvis der ikke skulle være nogen, for hvem den dybe sandhed er gået op. Det er klart, der er andre årsager også – det har vi jo selv sagt meget klart – men der er overhovedet ingen diskussion om, at det, som er sket med energipriserne siden december måned, på en helt afgørende måde har

ændret de økonomiske forudsætninger, ikke bare i vort land, men i alle industrilande.

Siden december er oliepriserne steget – og vi taler bare om råolien – med omkring 25 pct., for en række produkters vedkommende endda med mere. Det koster hele det vesteuropæiske og nordamerikanske, japanske, australske, new zealandske økonomiområde, OECD-området, et sted mellem 130 mill. og 150 mill. dollars ekstra om dagen, hvad der er sket. Det er 50 mia dollars ekstra om året, der trækkes ud af hele den industrialiserede verdens økonomi og sendes videre og anbringes i lande, som ikke har en umiddelbar evne til at nyttiggøre disse enorme midler og ikke har en umiddelbar evne til at sende dem tilbage i form af eksportordrer i de industrialiserede samfund. Det er naturligvis en væsentlig årsag til, at vi står med problemer af konjunkturmæssig art og også af inflationsmæssig art. Alene for vores vedkommende herhjemme betyder det, som regeringen selv har sagt, at vi i år får en umiddelbar virkning på betalingsbalancen på flere milliarder kroner, 2, 2½, måske 3 mia. kr., hvis udviklingen fortsætter, og et endnu større beløb i 1980. Dertil kommer alle de indirekte konsekvenser, en risiko for et konjunkturtilbage-slag i industrilandene, en risiko for, at stigningerne spreder sig til råvarepriserne, en risiko for, at det internationale kapitalmarked bliver strammere, en risiko for, at en række lande føler sig forpligtet til at føre en mere stram økonomisk politik. Alt sammen noget, vi ikke har kontrol over. Alt sammen til gengæld noget, vi er nødt til at tage højde for.

Derfor var jeg som sagt glad for, at hr. Poul Schlüter sluttede sin analyse med at erkende, at her står vi over for en vanskelighed, som vi alle kan blive nødt til at tage stilling til, og også et problem, hvis løsning mange af os burde og kunne tage et medansvar for.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Der har i den debat, der har været indtil nu, også været en masse onsdagsspørgsmål, oven i købet onsdagsspørgsmål, som allerede har været stillet indtil flere gange og er blevet gentaget i dag. Men selvfølgelig, det kan en forespørgselsdebat også bruges til.